

Barça 0 – Madrid 2

Pere Ortís

És un resultat que dispara tot un ventall de consideracions, de les quals molts voldran fugir, menats per tòpics empobridors, posant el cap sota l'ala; no n'hi ha prou amb un entusiasme cec i irreflexiu per l'equip. Amb repòs i seny hi podríem fer més. L'actitud massiva de no voler reconèixer els propis errors pavimenta el camí a l'equip contrari.

Primer analitzem les excel·lències d'aquest equip contrari, el Madrid. És un tot homogeni, ben travat, propulsat per l'ideal del castellanisme sense complexos ni barreres. Veritablement, un incentiu d'una gran força.

L'aglutina l'altre fet de parlar una sola llengua, la de casa, amb la disposició fonamental que no en toleraria pas d'altra. Factor, també, d'una importància decisiva. Els fa ser un sol cos i un sol esperit. Són incondicionals amb la seva identitat i es burllen d'aquells que n'ostenten una altra, ben disposats a befar-la i humiliar-la.

Si un element estranger incorporen, el seu sistema l'assimila; la immersió en el castellà i en l'espanyolisme és abassegadora i fa dels nou vinguts un producte local, com si res. Això té una repercussió molt profunda sobre el terreny de joc, la qual va molt ensota de la gespa.

Val a dir que tots dos equips, Barça i Madrid, incorporen els més destacats monstres del futbol mundial. És una cursa armamentista que fa rodar el cap. Però el Madrid hi té una nassada fora de sèrie. I els seus incorporats li rutllen i li fan gols. Mentre que als del Barça, un cop són dins, sembla que els aclapari una urticària, que ningú no sap d'on ve, com si realment fos operada mitjançant un comandament a distància. Pot ser que en tot plegat hi tingui a veure allò que diu que el Madrid gaudeix del privilegi d'esgarraçar de l'erari estatal –dels impostos que paguem els de la perifèria. Potser sí. Qui sap.

A més, el Madrid trenca un joc precís, sobre el terreny de joc, engrandit pel sentiment que fa un servei a la pàtria i enardit per l'altre sentiment de satisfer la voracitat centralista dels seguidors. I a fe que se'n surt.

Bé que pocs d'estranyos que n'hi juguen, al Madrid, eh? Mireu com treu al camp un tou de jugadors locals, o, a més fer, d'àmbit ibèric, que fan de llidat suport als altres i els integren amb llisor i eficàcia. En canvi, el Barça gau-

deix de molt poc favor ibèric; el consideren exponent d'un poble que té una llengua i una cultura diferents, que vol mantenir, i això ho consideren un crim intolerable.

De la seva banda, el Barça amaga una crisi, arrossegava un càncer, que arrenquen de mitjan cinquantes, d'aleshores de les cinc copes, obtingudes amb noms tan prestigiosos com Basora, Ramallets, Biosca –i ja, malauradament, Kubala. El Barça no en té cap de ben definit, d'aquests ideals que van més enllà de la xarxa de la porteria del contrari. Ha perdut el rumb, fa l'efecte que no sap on va. Ha perdut la seva identitat –d'ençà dels ardits en contra seu, de part de l'astut dictador i els seus sequaços. El Barça anava molt bé i calia esquarterar-lo, pel mitjà que fos. D'ençà, que aquest equip no es troba a si mateix –*notum lippis*. Allò que és més que un club, no s'acaba d'entendre. Aquesta crisi i aquest càncer són la manca

d'una clara catalanitat, no cal donar-hi tómb.

I si no, analitzem la qüestió de la llengua, que en aquest cas és cabdal. És la fibra de la identitat d'un poble i, per tant, de l'equip que el serveix. I resulta que can Barça és un feu de la llengua castellana. Els seus estadants són fàcils, proclius i experts a fer-la anar, causant la sensació que és la seva de naixença. El president de l'equip parla un català que fa pena; ens fa pensar en la trista dimissió, per part de l'alta burgesia catalana, de la seva llengua i de la seva identitat. L'entrenador el parla igual de malament que ell i mostra una tendència irrefrenable al castellà; li és fàcil rendir armes als peus del periodista que fa anys que viu aquí i que fa gala d'adreçar-se-li en castellà. A més, tant l'un com l'altre demostren una al·lèrgia als cognoms catalans.

El Barça ho té difícil. Perquè és molt lluny de poder apreciar les correccions que li caldria fer en els seus procediments de fins ara. Per exemple, proposar-li que tragués al camp de joc onze figures catalanes –com el Bilbao n'hi treu onze de basques– fóra un absurd, un disbarat de ximpler, atesa la realitat d'aquella cursa armamentista que dèiem. I és ben possible que no anés més malament que ara. Aquests onze catalans sí que suarien la cansalada, sobre el terreny de joc, propulsats per l'ideal d'amor al seu poble i al seu equip. La selecció catalana no ho fa pas tan malament. Hi ha un nombre considerable de bons jugadors catalans esbarriats pel món ibèric i per fora. Caldria sospesar-ho amb repòs, tot això.

Ara, pel que fa a la història cinc vegades secular entre Catalunya i Castella, portem un franc resultat de 0-5. Que ens ha de fer pensar molt, que també dispara grosses consideracions. I que, si als catalans ens resta un bri de dignitat, cal tractar de remuntar amb seny i constància. ♦